

LAURA KALLIO

SYDÄN
POHJOISSESSA

Laura Kallio

Sydän pohjoisessa

SAGA Egmont

Sydän pohjoisessa

Cover image: Shutterstock & Midjourney
Copyright ©2020, 2025 Laura Kallio and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727280219

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, DK-1120 Copenhagen

Viisi vuotta sitten

Kun heräsin, tajusin ensimmäisenä, että mies oli jo poissa. Hänen tuoksunsa ja lämpönsä oli silti yhä kääriytyneenä peittoon ja minuun. Annoin itselleni luvan vetää peiton tiukasti syliini, puristaa silmät kiinni ja nuuhkia.

– Vielä yksi hetki, kuiskasin mielessäni.

Minulla ei ollut oikeastaan kiire mihinkään. Olin jo edellisellä viikolla alkanut kerätä tavaroitani opistolta ja saanut ne kasaan toissailtana. Olin purkanut pienen huoneeni pienten kaappien sisällön ja viskonut kahteen matkalaukkuun vaatteeni ja vähäiset muut tavarani: pari hassua kirjaa, liinavaatteet ja kylpyhuoneesta löytyneet purkit ja purnukat, joissa oli vielä sen verran ainetta, että ne kannatti kuljettaa rajan yli takaisin Suomeen.

Kaikkein tarkimmin olin pakannut luonnosvihkoni ja kaikki kynäni. Ne lepäsivät nyt raskaassa mutta kauniissa arkussa – siellä oli minun vuoden opiskelujeni tulos. Suurin osa osoittautuisi varmasti kotona täydeksi roskaksi. Annoin itseni kuitenkin uskoa, että mukana voisi olla myös jokunen timantti.

Nousin ylös hyvin vastahakoisesti. Lämmin peitto ja miehen tuoksu vetivät minut puoleensa. Pakotin itseni kuitenkin istumaan ja siitä jaloilleni. Lattia ei ollut tippaakaan puolellani: se tuntui kylmältä paljaita jalkapohjia vastaan, vaikka hailakanpu-naisten verhojen raosta näki, että ulkona oli aurinkoinen ja todennäköisestä varsin lämmin ja viehättävä toukokuinen päivä.

Vetäisin ylleni jättimäisen norjalaisvillapaitani, joka oli toiminut viimeiset kuukaudet yhtä lailla yöpaitana, kotiasuna kuin opiskeluvaatteenakin. Rahaa oli ollut niukalti. Pohjois-Norja oli osoittautunut juuri niin kalliiksi opiskelukaupungiksi kuin kaikki hyvää tarkoittavat ihmiset olivat paasanneet Suomessa vuotta aikaisemmin. En kuitenkaan ollut halunnut kuullakaan mistään muusta vaihtoehdosta. Minua viehättivät Norjan luonto, jylhät maisemat, vuoret ja vuonot. Eikä luonto ollut pettänyt minua. Se oli lumonnut minut vieläkin syvemmin kuin olin ajattelut sen tekevän.

Vetäisin huoneeni oven auki, heilautin naapurini Mereten jälleen kerran apposen auki jättämän vessan oven kiinni ja tassutelin pitkää käytävää pitkin suoraan yhteiskeittiöön. Olin iloinen siitä, ettei paikalla ollut ketään. Olimme viettäneet läksiäisiäni jo kaksi iltaa sitten, ensin yhteiskeittiössämme, sitten opiskelijoiden kantapaikassa.

Huuhtaisin kattilaa, jossa joku oli ilmeisesti keittänyt puuron-tapaista, laskin siihen vettä ja panin vesikattilan hellalla. Väänsin hellan päälle ja rojahdin ikkunan eteen sohvalle odottamaan veden kiehumista. Oli aivan pakko saada teetä.

Tuujotin lattialaattojen vihreänruskeaa ornamenttikuviota enkä edes tajunnut, kun ajatus oli jo päässyt jyrsimään sydäntäni.

Tätäkö sinä todella haluat?

Hyppäsin pystyyn sohvalta niin rajusti, että satutin polveni

sohvan vieressä seisseeeseen tuoliin ja kaadoin sen samalla. Kiroilin – suomeksi – isoon ääneen, kun Merete astui sisään keittiöön haukotellen leveästi.

– Mitä sinä? nainen mutisi selkeällä pohjoisnorjalaisella murteellaan eikä tuntunut lainkaan huomaavan, että hieroin kipeää polveani tuoli nurinkurin lattialla.

Yhtäkkiä Merete kuitenkin lopetti haukottelun kuin olisi nähnyt aaveen. – Sinä lähdet tänään, eikö niin?

Samassa nainen ryntäsi luokseni tumma pitkä tukka hulmuksen. Hän rutisti minua hetken niin voimakkaasti, että ajattelin, etten kohta saa enää henkeä. Kun hän päästi minut irti ja otti askeleen taaksepäin, hänen silmissään näkyi surua.

– Vain suomalainen on niin hullu, että lähtee pohjolan Pariisista juuri kun kaupunki puhkeaa kesän kukkaan.

Minä en voinut muuta kuin nauraa, vaikka samaan aikaan sydämeni jyskytti hurjaa kyytiä ja huusi yhtä ja samaa kysymystä: Tätäkö sinä todella haluat?

Totuus oli, etten tiennyt, mitä halusin. Tai hetkinen. Nyt on oltava täysin rehellinen. Totuus oli, etten voinut tehdä sitä, mitä halusin. Minä en voinut määrätä toista ihmistä. En sitä, jonka tuoksua olin tavoitellut nenääni siitä lähtien, kun olin herännyt ja tajunnut, että olin yksin.

Kjell Ivar ei tietenkään voinut estää minua jäämästä. Ongelma oli siinä, ettei hän millään muotoa ilmaissut, että hän haluaisi minun jäävän.

Siksi minun oli pakko palata kotiin. Oli kauheaa olla yhdentekevää miehelle, joka ei ollut itselle yhdentekevä. Vielä kauheampaa olisi kuitenkin ollut jäädä roikkumaan hänen peräänsä, löytää itsensä kerjäämästä huomiota kerta toisensa jälkeen ja olla onnellinen pienistäkin armonmurusista.

Niinhän minä olin elänyt koko pitkän kevään jo: anellen hetkiä, ihan sama, miten lyhyitä.

– Juodaan nyt kuitenkin vielä kahvit, senkin hullu suomalainen, Merete mutisi ja nappasi kaksi kuppia tiskialtaasta.

Likaisia, tietysti.

– Kiitos, minulle on tulossa teetä, vastasin ja heilautin peukalolla levyllä poreilemaan alkavaa kattilaa kohti.

– Okei, kiva. Minäkin tyydyn sitten teehen, Merete naurahti ja työnsi nenänsä kupeista toiseen, kirkkaankeltaiseen. – Hyi helvetti, mikä haju.

– Kuppeja voi myös tiskata, tokaisin kuivasti.

– Totta, jälleen yksi iso miinus siihen, että sinä häivyt. Kuka nyt huolehtii tämän läävän kunnosta?

– Sinä, mutisin ja istahdin takaisin ikkunanedussohvalle. – Nyt saat tarjoilla minulle lähtöaamun teet.

Merete irvisti – ystävällisesti – ja kurottautui jääkaapin vie-reisen kaapin kolmanneksi ylimmälle hyllylle ottamaan teepaketin. Norjalaiseksi hän oli varsin lyhytjalkainen nainen. Kun olin saapunut maahan opiskelemaan edellisenä syksynä, kaikki – siis kaikki – ikäiseni pari-kolmekymppiset naiset olivat näyttäneet ikävästi pitkiltä ja hoikilta gaselleilta. Merete oli maisemassa virkistävä poikkeus.

– Minun sukujuureni ovat Suomessa. Isäni äidinäiti oli suomalainen. Olen siis samanlainen persjalka kuin sinä, uusi ystäväni sanoi minulle heti ensimmäisenä päivänä ja sai minut pitämään itsestään saman tien.

Nyt Merete ojensi minulle höyryävän mukin.

– Maitoa? Sokeria? Ai, mutta sinä juot kaiken yksinkertaisen mustana, Merete sanoi ja lappoi omaan kuppiinsa kolme iso lusi-kallista sokeria ja lorautti vielä maitoa päälle.

Sitten tuo tumma pieni kaunotar istahti minua vastapäätä vihreälle puutuolille. Näin heti, kuinka hänen silmänsä painuivat puoliksi kiinni, sillä tavoin kuin kissoilla, kun ne mukamas vain lötköttelevät, vaikka itse asiassa tarkkailevat herkeämättä.

Silti Mereten kysymys tuli minulle liian äkisti:

– Entä Kjell Ivar?

Hörppäsin tulikuumaa teetä väärään kurkkuun ja aloin yskiä kiivaasti.

– Älä nyt, herran jestas tukehdu, Merete huudahti, säntäsi pystyyn ja kiiruhti tiskialtaalle.

Samassa hän jo laski minulle lasillisen vettä ja työnsi sen eteeni. – Juo tuosta.

Tartuin vesilasiin ja kumosin siitä suullisen. Veden mukana huulieni läpi valui jotain muutakin, ehkä lasin pohjalla virunut maidonloppu, sillä tietysti Mereten ojentama lasi oli tiskaamaton. Sylkäisin lasiin ja irvistin. Ystävääni vain nauratti.

– Mädäntyköön, mutisin.

Me molemmat tiesimme, etten tarkoittanut epämääräistä vesimaitoannostani vaan vaaleahiuksista, virnistävää miestä, jolla oli maailman kummallisimman vihreät silmät.

– Minähän sanoin sinulle, Anna, että Kjell Ivariin ei kannata suhtautua vakavasti. Että se mies on oikein mukavaa seuraa, jos – ja vain jos – etsii itselleen oikein mukavaa seuraa.

Nyökkäsin. Tiesin tasan tarkkaan, että minua oli varoitettu. Purin huultani ja koetin hymyillä välinpitämättömästi. Kun kuulsin Mereten seuraavat sanat, en kuitenkaan voinut enää mitään: purskahdin itkuun.

– Mutta ethän sinä tietenkään mitään kuunnellut, hullu suomalainen, Merete totesi ja reaktioni tajutessaan yritti varmasti purra kielensä poikki.

Ystäväni ei ollut ilkeä eikä inhottava; hänen tapansa oli vain olla hyvin suorapuheinen.

Mereten kädet kääriytyivät ympärilleni. Hän alkoi silittää päätäni pienin liikkein kuin huolehtivainen kanaemo. Samalla hän kuiskutteli korvaani jotain, mistä en saanut mitään selvää, sillä hän oli vaihtanut kielen norjasta isänsä äidinkieleen, saameen. Vaikka en ymmärtänyt sanoja, tarkoituksen ymmärsin täysin ja olin lohdutuksesta hyvin kiitollinen.

– Nyt painelet huoneeseesi. Minä tulen kohta perässä. Käyn vain hakemassa meille jotain pientä kivaa.

Nousin sohvalta, kun kanaemo käski, kiltisti ja kyselemättä, ja talsin paljaat varpaat muovilattiaan läpsyttäen takaisin huoneeseeni. Jätin oven auki Mereteä varten ennen kuin syöksyin takaisin sänkyyni. Voisin hyvin nuuhkia vielä viimeiset tuoksut peitosta ja lakanasta. Kohta Merete hypähtäisi viereeni ja viimeinen yö katoaisi ikiajoiksi uusiin tuoksuihin.

– Katso, mitä löysin. Ja vielä nämä, Merete nauroi ovensuussa.

Naisen kasvot loistivat voitonriemua. Vasemmassa kädessään hän heilautteli pulloa ja oikeassa kahta lasia.

– Nämä ovat sitä paitsi puhtaita. Ja jos eivät ole, kyllä tämä myrkky puhdistaa, Merete huikkasi ja hyppäsi viereeni vuoteeseen. – Tämä on ukkini kotipolttoista, parhaista parhainta. Olen säästänyt sitä erityistilanteisiin. Tämä on juuri sellainen. Nyt me kaksi juomme sinun lähtömaljasi ja kunnolla juommekin.

Katsahdin kelloa: varttia vaille yhdeksän. No, olin kuullut elämäni aikana huonompiakin ehdotuksia. Tiesin, ettei minun tarvitsisi ajaa, sillä hyppäisin tuttavani Ilonan kyytiin. Hänen vastuullaan olisi hänen kotikaupunkinsa yliopiston kasvitieteellisen puutarhan pakettiauto ja minun vastuullani ainoastaan pitää hä-

nelle seuraa useita satoja kilometriä. Pieni hiprakka ei ainakaan jarruttaisi kielenkantimiani.

Merete työnsi lasit käsiini ja käänsi korkin auki. Huvittavan juhlava ilme naamallaan hän kaatoi lasit täyteen, otti toisen lasin minulta ja kohotti sitä läikyttäen samalla viinaa sängylleni:

– Annalle, joka lähtee Suomeen ja tulee löytämään sieltä elämänsä rakkauden niin varmasti kuin nimeni on Kari Merete Anderssen.

Samassa Mereten käsi heilahti ja hän oli jo kaatanut juoman kurkustaan alas. Koetin seurata hänen esimerkkiään parhaani mukaan ja tein niin vielä neljännekin lasillisen kanssa. Mutta viides oli minulle jo liikaa, vaikka Merete huudahti:

– Vielä yksi Annan elämän rakkaudelle!

Olimme nousseet jo kolmannen lasillisen jälkeen sängystä ja seisoiimme nyt juhlavasti toisiamme vastapäätä keskellä pienen huoneeni lattiaa. Yhtäkkiä minua rupesi huimaamaan niin, että otin tukea kirjoituspöydältäni. Silloin – ilmeisesti nopean liikkeen aiheuttaman ilmavirran voimasta – ilmaan leijaili yksinäinen paperinpalanen. En tiedä, olisinko koskaan huomannut koko lappusta, jos emme olisi seisseet aamuyhdeksältä huoneeni lattialla ja naukkailleet ystäväni isoisän juomaa.

– Mikä tuo on? hihkaisin hiprakkaisella äänelläni.

Koetin tarttua paperiin, mutta se livahti sormieni lävitse. Yritin uudelleen, kikattaen, ja silloin sain siitä kiinni.

– Jokin kuitti se vain on, Merete mutisi ja kaatoi itselleen seuraavaa lasillista.

Mutta kun ystäväni näki, kuinka hymy hyytyi huulilleni, hän laski lasin ja pullon kirjoituspöydälle ja nappasi lappusen kädestäni. – Mitä helvettiä!

Tiesin, mitä ystäväni näki. Numeroita, parissa rivissä, ja muutama sana perässä.

Tunnistin käsialan, mutta tunnistiko Merete? Ei ainakaan isoisän juomien jälkeen, sillä hän ojensi lapun minulle mutisten:

– Mikä lie kuitti.

Rutistin lapun nyrkkini sisään ja kirosin mielessäni. Silmiäni eteen nousi kuva vihreistä silmistä, vaaleasta tukasta, huolettomasta ja itsevarmasta miehestä, joka istuutui rakkaan sähkökitaransa ääreen ja sen kaulaan tarttuessaan nauroi omalle nokkeluudelleen.

Tiesin, ettei kyseessä ollut mikä lie kuitti. Ei. Olin rutistanut nyrkkiini viestin. Viestin, jolla minut haluttiin pitää kahleissa, niin päähkähullulta kuin se kuulostikin.

Miten minä vihasinkaan – ja rakastin.

Anna etsii elämänsä miestä Pohjois-Norjan henkeäsalpaavissa maisemissa.

Anna ja Kjell Ivar ovat toisilleen tarkoitettut, ja se on fakta. Anna tietää, että hän kuuluu miehelle ja mies hänelle, olkoonkin, että he ovat eronneet jo vuosia sitten. Mutta mikään ero ei ole lopullinen, jos kyseessä on se oikea.

Anna ryhtyy toimeen ja suuntaa kohti Pohjois-Norjaa. Jos himmenemään päässyt rakkaus ei Norjan maisemissa roihahda uudelleen, niin ei sitten missään. Matkalla sattuu kuitenkin yllättäviä hankaluuksia ja Annan vakaumus joutuu koetukselle. Lunastaako jälleennäkeminen Kjell Ivarin kanssa korkeat odotukset, vai onko Anna sittenkin tehnyt pahan virheen? Ja miksi ihmissuhteet aina ovat niin monimutkaisia?

Laura Kallio on paljon ihastuttavia romanttisia tarinoita kirjoittanut kirjailija.